
САРА ДЖ. МААС
ДІМ ПОЛУМ'Я ТА ТІНІ
РОМАН ІЗ ЦИКЛУ «МІСТО ПІВМІСЯЦЯ»

САРА ДЖ. МААС

Дім Полум'я та Тіні

House of Flame and Shadow

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), модель claude-opus-5, за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: House of Flame and Shadow, Sarah J. Maas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Moonpage, 2026. moonpage.fyi

ЧАСТИНА ПЕРША

ЗАНУРЕННЯ

1

Брайс Квінлан сиділа в камері так глибоко під горою, що денне світло, мабуть, було міфом для створінь, які тут жили.

Як на місце, яке начебто *не було* Хелом, усе довкола дуже вже його нагадувало: чорний камінь, підземний палац, іще більш підземна камера для допитів... Темрява здавалася невід'ємною частиною трьох людей, що стояли навпроти: мініатюрної жінки в сірому шовку і двох крилатих чоловіків у чорних обладунках, схожих на луску. Один із них, вродливий могутній чоловік посередині цієї трійці, буквально брижився тінями й зорями.

Різенд, так він назвався. Той, що був такий схожий на Рунна.

Це не могло бути збігом. Брайс стрибнула в Браму, маючи намір дістатися Хела, щоб нарешті прийняти неодноразові пропозиції Аїдаса й Аполліона послати свої армії на Мідґард і зупинити цей цикл галактичних завоювань. А натомість опинилася тут.

Брайс глянула на воїна поруч із майже-близнюком Рунна. На чоловіка, який її знайшов. Який носив чорний кинджал,

що відгукнувся на Зоряний Меч.

У його горіхових очах не було нічого, крім холодної хижої пильності.

— Комусь доведеться заговорити, — сказала невисока жінка, та сама, яку так приголомшило, що Брайс розмовляє Старою Мовою, і вигляд меча. Мерехтливі жаровні з чимось схожим на першосвітло золотили шовковисті пасма її каре до підборіддя й різко окреслювали тінь тонкої щелепи. Її очі дивовижного срібного відтінку ковзнули по Брайс, але лишилися байдужими. — Ти сказала, що тебе звати Брайс Квінлан. Що ти з іншого світу, з Мідґарду.

Різенд щось пробурмотів крилатому чоловікові поруч. Мабуть, перекладав.

Жінка вела далі:

— Якщо тобі вірити, то як ти сюди потрапила? І *навіщо* ти сюди прийшла?

Брайс оглянула порожню камеру. Ні стола, що виблискував би знаряддями тортур, ні отворів у суцільному камені, крім дверей і решітки посеред підлоги за кілька футів від неї. Решітки, з якої, вона могла б заприсягтися, долинало сичання.

— Що це за світ? — прохрипіла Брайс, і слова вийшли шорсткими. Після того як двійник Рунна назвався в тому гарному затишному передпокої, він схопив її за руку. Сила його хватки й дотик мозолів до її шкіри були єдиним, що лишалося справжнім, коли довкола заревли вітер і темрява, а світ кудись провалився. А тоді були тільки суцільна скеля й тьмяне світло. Її привели до палацу, витесаного під горою, а потім вузькими сходами вниз, до цієї темниці. Де він мовчазним наказом показав на єдиний стілець посеред кімнати.

Тож вона сіла, чекаючи наручників, чи кайданів, чи чим там у цьому світі сковують, але нічого не було.

Невисока жінка відказала:

— Чому ти розмовляєш Старою Мовою?

Брайс сіпнула підборіддям у бік жінки.

— А ви чому?

Нафарбовані червоним губи жінки вигнулися вгору. Видовище було не з тих, що заспокоюють.

— Чому ти вся в крові, і вона не твоя?

Рахунок: один на користь жінки.

Брайс знала, що просяклий кров'ю одяг, тепер задубілий і темний, і руки в засохлій крові їй не допомагають. Це була кров Гарпії і трохи Лідіїної. Усе це вкривало Брайс як частина обережної гри, щоб зберегти їй життя, щоб зберегти їхні таємниці, поки Гант і Рунн...

Її дихання стало уривчастим, свистячим. Вона їх покинула. Свою пару і свого брата. Покинула в руках Ріґелуса.

Стіни і стеля насунулися на неї, вичавлюючи повітря з легень.

Різенд підняв широку долоню, оповиту зорями.

— Ми не завдамо тобі шкоди. — Решту речення Брайс знайшла в густих тінях довкола нього: *якщо ти не спробуєш завдати шкоди нам*.

Вона заплющила очі, перемагаючи рване дихання, нищівну вагу каменю над собою й довкола.

Менш ніж годину тому вона тікала від Ріґелусової сили, ухиляючись від мармурових погрудь, що вибухали, і вікон, що розліталися на друзки, а Гантова блискавка пронизала їй груди й влучила в Браму, відчинивши портал. Вона стрибнула до Хела...

А тепер... тепер вона була тут. Її руки тремтіли. Вона чимдуж стиснула їх у кулаки.

Брайс повільно, тремтливо вдихнула. Ще раз. Тоді розплющила очі й спитала знову, твердо й чітко:

— Що це за світ?

Троє її дізнавачів мовчали.

Тож Брайс втупилася в жінку, найменшу, але аж ніяк не найменш смертоносну з них.

— Ви сказали, що Старою Мовою тут не розмовляють п'ятнадцять тисяч років. Чому?

Те, що вони були фейрі і взагалі знали цю мову, свідчило про якийсь зв'язок між цим місцем і Мідґардом, зв'язок, який повільно і з жахливою ясністю відкривався їй.

— Як до тебе потрапив утрачений меч Ґвідіон? — холодно відповіла жінка.

— Що... Ви про Зоряний Меч? — Ще один зв'язок між їхніми світами.

Усі троє знову просто втупилися в неї. Непробивна стіна людей, які звикли діставати відповіді будь-яким способом.

Брайс не мала зброї, нічого, крім магії у венах, архезійського амулета на шиї і Рога, витатуйованого на спині. Але щоб ним скористатися, їй потрібна була сила, її треба було зарядити, як якусь довбану батарейку...

Тож найкращою її зброєю були слова. Добре, що вона, якщо вірити Гантові, роками була майстринею вішати локшину на вуха.

— Це родинна реліквія, — сказала Брайс. — Він у моєму світі відтоді, як його принесли туди мої предки... п'ятнадцять тисяч років тому. — Останні слова вона вимовила, промовисто глянувши на жінку. Хай порахує сама, як порахувала Брайс.

Але вродливий чоловік, Різенд, сказав голосом, темним, як опівніч:

— Як ти знайшла цей світ?

З цим чоловіком жарти були погані. З усіма ними, але з цим… Від нього хвилями розходилася влада. Наче він був віссю всього цього місця. Отже, якийсь король.

— Я його не шукала. — Брайс зустріла його всіяний зорями погляд. Якась первісна частина її зіщулилася від сирої сили в цих очах. — Я ж казала: я хотіла потрапити до Хела. А опинилася тут.

— *Як*?

Істоти далеко під решіткою засичали гучніше, наче відчули його гнів. Наче вимагали крові.

Брайс ковтнула. Якщо вони дізнаються про Ріг, про її силу, про Брами… що завадить їм використати її так, як хотів Ріґелус? Або побачити в ній загрозу, яку слід усунути?

Майстриня вішати локшину на вуха. Вона впорається.

— У моєму світі є Брами, що відчиняються в інші світи. П'ятнадцять тисяч років вони здебільшого відчинялися до Хела. Ну, Північний Розлом відчиняється просто до Хела, але… — Хай думають, що вона плете абищо. Що вона дурепа. Гулена, якою її вважала більша частина Мідґарду, якою її вважав Михей, аж доки вона не всмоктала пилососом його довбаний попіл. — Ця Брама відправила мене сюди з квитком в один бік.

Чи є в цьому світі квитки? Транспорт?

Вона пояснила в їхню тишу:

— Мій товариш ризикнув: гадав, що своєю силою зможе відправити мене до Хела. Але, думаю… — Вона перебрала все, що Ріґелус сказав їй в останні хвилини. Що зірка на її грудях якось діє як маяк, що веде до первісного світу Зоренароджених.

Хапаючись за соломинку, вона кивнула на кинджал воїна.

— У моєму світі є пророцтво про мій меч і зниклий ніж. Що коли вони з'єднаються знову, з'єднаються й фейрі Мідґарду.

Таки майстриня вішати локшину на вуха.

— То, може, я тут через це. Може, меч відчув той кинджал і... привів мене до нього.

Тиша. А тоді мовчазний воїн із горіховими очима тихо засміявся.

Як він зрозумів без Різендового перекладу? Хіба що просто читав мову її тіла, її тон, її запах...

Воїн заговорив низьким голосом, від якого в неї по спині пробігли мурахи. Різенд глянув на нього, звівши брови, а тоді переклав для Брайс так само загрозливо:

— Ти брешеш.

Брайс кліпнула: сама невинність і обурення.

— Про що?

— Це ти нам скажи. — У тіні Різендових крил згустилася темрява. Недобрий знак.

Вона була в іншому світі, серед незнайомців, які явно були могутніми і вбили б її не вагаючись. Від кожного слова з її вуст залежали її безпека і життя.

— Я щойно бачила, як мою пару і мого брата схопила зграя міжгалактичних паразитів, — загарчала вона. — Мене не цікавить нічого, крім того, як їм допомогти.

Різенд глянув на воїна, і той кивнув, ні на мить не зводячи очей із Брайс.

— Що ж, — сказав Різенд до Брайс, схрестивши м'язисті руки. — Принаймні *це* правда.

Проте мініатюрна жінка лишилася незворушною. Власне, від спалаху Брайс її обличчя ще й напружилося.

— Поясни.

Вони були фейрі. Ніщо не вказувало на те, що вони кращі за тих покидьків, яких Брайс знала більшу частину життя. І чомусь, хоча вони, схоже, відстали від її світу на кілька століть, вони здавалися ще могутнішими за мідґардських фейрі, а це

могло означати тільки *ще більше* пихи й певності, що їм усе належить.

Їй треба було дістатися Хела. Або принаймні повернутися на Мідґард. А якщо вона скаже забагато...

Жінка помітила її вагання й сказала:

— Та зазирни вже їй у голову, Різе.

Брайс заклякла. О боги. Він може залізти їй у голову, побачити все, що захоче...

Різенд глянув на жінку. Вона витримала його погляд із лютістю, яка не пасувала до її малого зросту. Якщо Різенд тут і головний, від його підлеглих явно не чекали, що вони будуть мовчазними підспівувачами.

Брайс зиркнула на єдині двері. Вчасно до них не добігти, навіть якщо їх раптом лишили незамкненими. Втеча її не врятує. Чи захистить її хоч якось архезійський амулет? Розмовам подумки з Рунном він не заважав, але...

Я не лізу туди, куди мене не запросили з доброї волі.

Брайс відсахнулася на стільці, мало не перекинувши його, коли в її голові пролунав цей гладенький чоловічий голос. Голос Різенда.

Але вона відповіла, дякуючи Богині Місяця за те, що її власний голос звучить спокійно й зібрано: *Етичний кодекс розмов подумки?*

Вона відчула, як він завагався, наче його це майже потішило. *Ти вже стикалася з таким способом спілкування.*

Так. Це все, що вона скаже про Рунна.

Можна зазирнути у твої спогади? Побачити на власні очі?

Ні. Не можна.

Різенд повільно кліпнув. А тоді сказав уголос:

— Тоді нам доведеться покладатися на твої слова.

Мініатюрна жінка витріщилася на нього.

— *Але…*

Різенд клацнув пальцями, і за ними з'явилися три стільці. Він граційно опустився на один, закинувши щиколотку на коліно. Утілення фейської вроди й пихи. Він глянув на своїх супутників.

— Азріель. — Він ліниво показав на чоловіка. Потім на жінку. — Амрен.

А тоді показав на Брайс і рівно сказав:

— Брайс… Квінлан.

Брайс повільно кивнула.

Різенд роздивлявся свої підстрижені чисті нігті.

— То твій меч… він у твоєму світі вже п'ятнадцять тисяч років?

— Його принесла моя предкиня. — Вона зважила наступне й додала: — Королева Тея. Або принц Пелій, залежно від того, яку пропаганду вам згодовують.

Амрен ледь помітно напружилася. Різенд перевів на неї очі, завваживши цей порух.

Брайс наважилася натиснути:

— Ви… знаєте про них?

Амрен оглянула Брайс від заляпаних кров'ю неоново-рожевих кросівок до високого хвоста. Розмазану по обличчю Брайс кров, тепер задубілу й липку.

— Цих імен тут ніхто не вимовляв дуже, дуже давно.

П'ятнадцять тисяч років, Брайс ладна була побитися об заклад.

— Але ви про них чули? — Серце Брайс гупало.

— Вони колись… жили тут, — обережно сказала Амрен.

Це було останнє підтвердження того, що це за планета, якого Брайс бракувало. Щось глибоко в ній стало на місце, ослаблена нитка нарешті натяглася.

— Отже, це воно. Звідси ми, фейрі Мідґарду, і походимо. Мої предки покинули цей світ і пішли на Мідґард... і ми забули, звідки прийшли.

Знову тиша. Азріель заговорив їхньою мовою, і Різенд переклав. Можливо, останні кілька хвилин Різенд перекладав для Азріеля подумки.

— Він каже, що в нас немає таких переказів про те, щоб наш народ переселявся в інший світ.

Проте Амрен видала тихий здавлений звук.

Різенд повільно обернувся, трохи недовірливо.

— Чи є? — м'яко спитав він.

Амрен струсила невидиму порошинку із шовкової блузки.

— Там усе туманно. Я потрапила туди ще до... — Вона похитала головою. — Але коли вийшла, ходили чутки. Що зникло безліч людей, наче їх ніколи й не було. Одні казали, що в інший світ, другі, що вони перебралися в далекі землі, а ще інші, що їх обрав Котел і кудись переніс.

— Вони, мабуть, пішли на Мідґард, — сказала Брайс. — Під проводом Теї й Пелія...

Амрен підняла руку.

— Твої міфи ми послухаємо потім, дівчино. Я хочу знати, — її очі загострилися, і Брайс ледве витримала цей пильний погляд, — чому *ти* прийшла сюди, якщо збиралася деінде.

— Я й сама хотіла б це знати, — сказала Брайс, мабуть, трохи сміливіше, ніж було б розважливо. — Повірте, я нічого так не хочу, як негайно дати вам спокій.

— Щоб вирушити до... Хела, — рівно сказав Різенд. — Щоб знайти цього принца Аїдаса.

Ці люди не були їй ні друзями, ні союзниками. Може, це й рідний світ фейрі, але хто, в біса, знає, чого вони хочуть і до чого прагнуть? Різенд і Азріель *на вигляд* були гарні, але, Урд

свідок, фейрі Мідґарду тисячоліттями користувалися своєю вродою, щоб діставати бажане.

Різендові не треба було читати її думки: ні, схоже, він прочитав усе це на її обличчі. Він розплів ноги й уперся обома ступнями в кам'яну підлогу.

— Дозволь описати тобі становище, Брайс Квінлан.

Вона змусила себе зустріти його всіяний зорями погляд. Вона кидала виклик астері, Архангелам і королям фейрі й лишалася живою. Кине й йому.

Кутик Різендових вуст вигнувся вгору.

— Ми не вибиватимемо цього з тебе тортурами, і я не видиратиму цього з твого розуму. Якщо ти вирішиш мовчати, це справді твій вибір. Так само як *моїм* вибором буде тримати тебе тут, унизу, доки ти не передумаєш.

Брайс не втрималася й холодно оглянула кімнату, затримавшись на решітці й сичанні, що з неї долинало.

— Неодмінно пораджу друзям це місце для відпустки.

Зорі в Різендових очах згасли.

— Чи слід нам чекати, що з твого світу сюди прибуде ще хтось?

Вона дала найправдивішу відповідь, яку могла.

— Ні. Наскільки я знаю, вони шукали це місце п'ятнадцять тисяч років, але я єдина, кому вдалося повернутися.

— Хто це *вони*?

— Астері. Я ж казала: міжгалактичні паразити.

— Що це означає?

— Вони... — Брайс затнулася. Хто сказав, що ці люди не видадуть її одразу Ріґелусу? Не вклоняться йому? Тея походила з цього світу й билася з астері, але Пелій купився на їхні обіцянки й радо став навколішки біля їхніх безсмертних ніг.

Її мовчання сказало достатньо. Амрен пирхнула.

— Не марнуй слів, Різенде.

Різенд схилив голову набік: хижак, що вивчає здобич. Брайс витримала це, високо тримаючи підборіддя. Мама пишалася б нею.

Він знову клацнув пальцями, і кров та бруд на ній зникли. Шкіра ще лишалася липкою, але була чиста. Вона кліпнула, глянувши на себе, а потім на нього.

Його вуста скривила жорстока півусмішка.

— Щоб тебе заохотити.

Амрен й Азріель лишалися незворушними, мов камінь. Чекали.

Треба бути дурепою, щоб повірити, ніби Різендове *заохочення* говорить про нього щось добре. Але вона вміла грати в цю гру.

Тож Брайс сказала:

— Астері прадавні. Їм десятки тисяч років. — Вона скривилася, згадавши ту кімнату під їхнім палацом, записи про завоювання за тисячі років, іще й із власною системою літочислення.

Її тюремники не відповіли, навіть не кліпнули. Гаразд: шалений вік для них не був чимось зовсім божевільним.

— Вони прибули в мій світ п'ятнадцять тисяч років тому. Ніхто не знає звідки.

— Що означає *прибули*? — спитав Різенд.

— Чесно? Гадки не маю, як вони вперше дісталися Мідґарду. За історією, яку вони нам згодували, вони були... визволителями. Просвітителями. Якщо вірити їм, Мідґард вони знайшли глухою планетою, де жили тільки люди без магії та тварини. Астері обрали його місцем, де почнуть творити досконалу імперію, і невдовзі туди крізь велетенський розрив між світами, який називають Північним Розломом, ринули створіння

й раси з інших світів. Тепер він відчиняється тільки до Хела, але колись відчинявся... будь-куди.

Амрен натиснула:

— Розрив. Як таке стається?

— Хоч убийте, не знаю, — сказала Брайс. — Ніхто так і не з'ясував, як це взагалі можливо: чому він саме в тому місці Мідґарду, а не деінде.

Різенд спитав:

— Що сталося після того, як ці істоти прибули у твій світ?

Брайс цикнула зубом і сказала:

— За *офіційною* версією цієї історії, інший світ, Хел, спробував вторгнутися на Мідґард. Знищити молоду імперію і всіх, хто в ній жив. Але астері об'єднали всі ці нові народи під одним знаменом і відкинули Хел назад у його володіння. Тоді ж Північний Розлом назавжди закріпили за одним місцем призначення, за Хелом. Після цього він лишався здебільшого зачиненим. Довкола нього звели величезний мур, щоб ніхто з відсталих породжень Хела не проліз крізь щілини, а астері збудували славетну імперію, яка мала стояти вічно. Принаймні в це нам усім наказано вірити.

Обличчя перед нею лишалися непроникними. Різенд тихо спитав:

— А яка неофіційна історія?

Брайс ковтнула, і в пам'яті зблиснула кімната в архівах.

— Астері насправді прадавні безсмертні істоти, які живляться силою інших: вони збирають магію народу, світу, а потім з'їдають її. Ми називаємо її першосвітлом. Воно живить увесь наш світ, але насамперед їх. Ми мусимо віддавати його, коли досягаємо безсмертя. Ну, настільки близького до безсмертя, наскільки нам дано. Ми здобуваємо свою повну, зрілу силу через ритуал, який називається Зануренням, і під час нього ча-

стину нашої сили відкачують і передають до сховищ першосвітла для астері. Це як податок на нашу магію.

Того, що стається після смерті, вона навіть не торкатиметься. Того, як силу, що лишається в їхніх душах, зрештою теж збирають: Підземний Король заганяє її до Брами Мертвих і перетворює на другосвітло, щоб іще більше живити астері. Усе, що доходить до них після того, як Підземний Король наїсться досхочу.

Амрен схилила голову набік, і гладеньке каре гойднулося.

— Податок на вашу магію, який прадавні істоти беруть для власного живлення й сили. — Азріель перевів на неї погляд: Різенд, вочевидь, і далі перекладав подумки. Але Амрен пробурмотіла сама до себе, наче ці слова щось у ній зачепили: — Десятина.

Різенд звів брови. Але махнув Брайс широкою елегантною рукою, щоб вела далі.

— Що ще?

Вона знову ковтнула.

— Мідґард лише останній у довгій низці світів, куди вторглися астері. Вони мають цілий архів різних планет, які завоювали або намагалися завоювати. Я бачила його просто перед тим, як потрапила сюди. І, наскільки я знаю, були тільки три планети, які змогли їх вигнати: дати відсіч і перемогти. Хел, планета під назвою Іфраксія і... світ, де жили фейрі. Первісні, Зоренароджені фейрі. — Вона кивнула на кинджал при боці Азріеля, який спалахнув темним світлом у присутності Зоряного Меча. — Ви знаєте мій меч під іншою назвою, але розумієте, що це таке.

Кивнула тільки Амрен.

— Думаю, це тому, що він походить із цього світу, — сказала Брайс. — Схоже, він якось пов'язаний із тим кинджалом. Його

викували тут, він став частиною вашої історії, а потім зник... так? Ви не бачили його п'ятнадцять тисяч років і майже стільки ж не розмовляли цією мовою, а це точно збігається з часом, коли Зоренароджені фейрі прибули на Мідґард.

Зоренароджені: Тея, їхня королева, і Пелій, принц-зрадник, який узурпував її владу. Тея привела з собою на Мідґард двох доньок: Гелену, яку силоміць видали за Пелія, і ще одну, чиє ім'я загубилося в історії. Чимало правди про Тею загубилося теж, чи то з плином часу, чи то через пропаганду астері. Аїдас, Принц Провалля, кохав її: бодай це Брайс знала. Тея билася пліч-о-пліч із Хелом проти астері, щоб визволити Мідґард. Зрештою її вбив Пелій, а її ім'я майже стерли з пам'яті. Брайс несла в собі світло Теї, Аїдас це підтвердив. Але понад це навіть Архіви астері нічого не розповіли про давно померлу королеву.

— Отже, ти вважаєш, — повільно сказала Амрен, і її срібні очі зблиснули, — що *наш* світ і є тією третьою планетою, яка чинила опір цим... астері.

Тепер кивнула Брайс. Вона обвела рукою камеру і світ над нею.

— З того, що я дізналася, задовго до того, як астері прийшли в мій світ, вони були *тут*. Вони завоювали цей світ, втручалися в нього й правили ним. Але зрештою фейрі змогли їх скинути, перемогти. — Вона напружено видихнула, вдивляючись у кожне обличчя. — Як? — Запитання вийшло хрипким, відчайдушним. — Як ви це зробили?

Але Різенд сторожко глянув на Амрен. Вона, мабуть, була кимось на кшталт придворної історикині чи вченої, якщо він раз у раз радився з нею про минуле. Він сказав їй:

— У нашій історії такої події немає.

Брайс втрутилася:

— Ну, астері ваш світ пам'ятають. І досі мають на вас зуб. Ріґелус, їхній ватажок, сказав мені, що знайти це місце й покарати вас усіх за те, що ви виставили їх за двері, для нього особиста справа. Ви, по суті, ворог номер один.

— У нашій історії це є, Різенде, — похмуро сказала Амрен. — Але астері тоді називали інакше. Тут їх звали даґланами.

Брайс могла б заприсягтися, що золотаве обличчя Різенда трохи зблідло. Азріель ворухнувся на стільці, зашурхотівши крилами. Різенд твердо сказав:

— Усіх даґланів убили.

Амрен здригнулася. Цей порух, здавалося, додав тривоги на Різендовому обличчі.

— Вочевидь, ні, — сказала вона.

Брайс натиснула на Амрен:

— Чи є у вас якісь записи про те, як їх перемогли? — У її грудях жеврів вогник надії.

— Нічого, крім старих пісень про криваві битви й страшні втрати.

— Але сама історія... вона здається вам правдивою? — спитала Брайс. — Безсмертні жорстокі наглядачі колись правили цим світом, а ви всі об'єдналися й скинули їх?

Їхнє мовчання було достатнім підтвердженням.

Проте Різенд похитав головою, наче досі не зовсім вірив.

— І ти думаєш... — Він зустрів погляд Брайс, і його очі знову сповнила та хижа зосередженість. Боги, він був страшний. — Ти вважаєш, що даґлани, ці *астері*, хочуть повернутися сюди, щоб помститися. Щонайменше через п'ятнадцять тисяч років. — Кожне слово сочилося сумнівом.

— Для Ріґелуса це як п'ять хвилин, — відказала Брайс. — У нього нескінченно багато часу. І ресурсів.

— Яких ресурсів? — Холодні, гострі слова: ватажок оцінював загрозу для свого народу.

Як почати описувати вогнепальну зброю, чи сірчисті ракети, чи екзоскелети, чи Омега-човни, чи бодай силу астері? Як передати безжальний, стрімкий жах кулі? Може, це й було необачно, але... Вона простягла Різендові руку.

— Я покажу.

Амрен й Азріель кинули на нього гострі погляди. Наче це могла бути пастка.

— Зачекай, — сказав Різенд і розчинився в повітрі.

Брайс здригнулася.

— Ви... ви вмієте телепортуватися?

— Ми називаємо це розсіюванням, — протягнула Амрен. Брайс могла б заприсягтися, що Азріель посміхався. Але Амрен спитала: — А ти вмієш?

— Ні, — збрехала Брайс. Якщо Азріель і відчув її брехню, цього разу він її не викрив. — Це вміють лише двоє фейрі.

Тепер здригнулася Амрен.

— Двоє? На всій вашій планеті?

— Я так розумію, у вас більше?

Азріель, якому без Різенда ніхто не перекладав, мовчки спостерігав. Брайс могла б заприсягтися, що його оповивали тіні, як Рунна, але... дикіші. Такі, які були в Кормака.

Амрен опустила підборіддя.

— Лише наймогутніші, але так. Багато хто вміє.

Наче за сигналом, Різенд з'явився знову, тримаючи в руці маленьку срібну кулю.

— Куля Верітас? — сказала Амрен, а Азріель звів брову.

Але Різенд не зважив на них і простягнув другу руку, на якій лежала маленька срібна квасолина.

Брайс узяла її, роздивляючись кулю, яку він поклав на підлогу.

— Що це таке?

Різенд кивнув на кулю.

— Візьми її, подумай про те, що хочеш нам показати, і спогади закарбуються всередині, щоб ми могли їх переглянути.

Досить просто. Як камера для її розуму. Вона обережно підійшла до кулі й підняла її. Метал був гладенький і холодний. Легший, ніж мав би бути. Порожній усередині.

— Ну, поїхали, — сказала вона й заплющила очі. Уявила зброю, війни, поля битв, які бачила по телевізору, екзоскелети, пістолети й гвинтівки, з яких вчилася стріляти, уроки з Рендаллом, силу, якою Ріґелус ударив їй услід коридором...

На цьому вона обірвала спогад. До того, як стрибнула в Браму, до того, як покинула Ганта й Рунна. Вона не хотіла переживати це знову. Не хотіла показувати, на що здатна. Виказувати Ріг чи своє вміння телепортуватися.

Брайс розплющила очі. Куля лишалася тихою й тьмяною. Вона поклала її назад на підлогу й покотила до Різенда.

Він підняв її до руки на примарному вітрі, а тоді торкнувся верхівки. І все, що було в її голові, розгорнулося перед ними.

Бачити це отак, нарізкою спогадів, було ще гірше: насильство, жорстокість того, як легко, як без розбору вбивали астері та їхні посіпаки.

Але хоч би що вона відчувала, це було ніщо порівняно з подивом і жахом на обличчях її тюремників.

— Вогнепальна зброя, — сказала Брайс, показуючи на гвинтівку, з якої Рендалл стріляв у її спогаді, влучивши точно в яблучко мішені за пів милі. — Сірчисті ракети. — Вона показала на золотий розквіт руйнівного світла, коли довкола неї розліталися будівлі Місяцеграда. — Омега-човни. — SPQM *Фау-*

стус полював у темних морських глибинах. — Астері. — Розпечена до білого сила Ріґелуса рознесла на шматки камінь, скло і сам світ.

Різенд опанував себе, і на його обличчя лягла холодна маска.

— Ти живеш у такому світі.

Це було не зовсім запитання. Але Брайс кивнула.

— Так.

— І вони хочуть принести все це… сюди.

— Так.

Різенд дивився перед собою. Обмірковував. Азріель не зводив очей із місця, де куля щойно показувала цілковите знищення її світу. З жахом, але й з розрахунком. Вона вже бачила такий вираз на обличчі Ганта. Так працює розум воїна.

Амрен обернулася до Різа й зустріла його погляд. Цей вираз Брайс теж знала. Між ними точилася мовчазна розмова. Так часто розмовляли Брайс і Рунн.

Від цього видовища, від спогаду їй стиснуло серце. Проте це її й заспокоїло. Загострило увагу.

Астері були тут. Під іншим ім'ям, але були. Предки цих фейрі їх перемогли. І Урд послала її сюди: сюди, а не до Хела. Сюди, де вона одразу натрапила на кинджал, від якого заспівав Зоряний Меч. Наче він був магнітом, який притяг її в цей світ, на той берег річки. Невже це справді ніж із пророцтва?

Вона вірила, що знищити астері буде так само просто, як зруйнувати те ядро першосвітла, проте Урд послала її сюди. До первісного світу мідґардських фейрі. Їй лишалося тільки довіритися судженню Урд. І молитися, щоб Рунн, щоб Гант, щоб усі, кого вона любила на Мідґарді, протрималися, доки вона знайде дорогу додому.

А якщо не знайде…

Брайс роздивлялася срібну квасолину, що лежала на її долоні, гладенька й блискуча. Амрен сказала, не дивлячись на неї:

— Проковтни її, і вона перекладатиме тобі нашу рідну мову. І дозволить тобі нею розмовляти.

— Круто, — пробурмотіла Брайс.

Їй треба було знайти дорогу додому. Якщо для цього спершу доведеться розібратися в цьому світі... знання мови стане в пригоді, зважаючи на те, скільки локшини ще треба навішати. І так, вона ні на мить не довіряла цим людям, але, судячи з того, скільки запитань вони їй ставили, навряд чи вони збиралися її отруїти. Або докладати для цього стільки зусиль, коли перерізати горло куди простіше.

Думка не з утішних, але Брайс усе одно закинула срібну квасолину до рота, набрала слини й ковтнула. Метал холодив язик і горло, і вона могла б заприсягтися, що відчула, як слизька квасолина ковзнула в шлунок.

Блискавка розколола їй мозок. Її розривало навпіл. Тіло не могло вмістити всього цього пекучого світла...

А тоді налетіла чорнота. Тиха, спокійна й вічна.

Ні, це була кімната довкола. Вона лежала на підлозі, скрутившись над колінами, і... світилася. Досить яскраво, щоб освітити приголомшені обличчя Різенда й Амрен.

Азріель уже стояв над нею, оголивши той смертоносний кинджал, що мерехтів дивним чорним світлом.

Він помітив темряву, що сочилася з клинка, і кліпнув. Більшого подиву Брайс у нього ще не бачила.

— Сховай його, дурню, — сказала Амрен. — Він співає для неї, а коли ти підносиш його ближче...

Клинок зник із руки Азріеля, його забрала тінь. Кімнатою розлилася тиша, напружена й тремтлива.

Брайс підвелася повільно, так, як Рендалл і мама вчили її рухатися перед ванірами та іншими хижаками.

І підводячись, вона знайшла це у своїй голові: знання мови, якої раніше не знала. Вона лежала на язиці, готова до вжитку, така ж природна, як рідна. Вона мерехтіла на шкірі, поколюючи вздовж хребта, на лопатках... стривай.

О ні. Ні, ні, ні.

Брайс не наважилася потягтися до татуювання Рога, щоб не привертати уваги до літер, які складалися в слова *За любові усе можливо*. Вона відчувала, як вони відгукуються на те, що було в заклятті, від якого вона засвітилася, і могла тільки молитися, щоб цього не було видно.

Її молитви були марні.

Амрен обернулася до Різенда й сказала тією новою, дивною мовою, їхньою мовою:

— Літери, що світяться в неї на спині... такі самі, як у *Книзі Дихань*.

Вони, мабуть, побачили слова крізь футболку, коли вона лежала на підлозі. З кожним подихом поколювання слабшало, наче сяйво згасало. Але шкоди вже було завдано.

Вони знову оцінювали її. Троє вбивць найвищого розряду, що зважували загрозу.

А тоді Азріель сказав тихим, смертоносним голосом:

— Поясни або помреш.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
moonpage.fyi/uk/books/house-of-flame-and-shadow/